

Между друго узрѣхъ и грамматика: желаніе ми бѣше по скоро да ѿ испроводѣхъ. Въ 1835 лѣто испратихъ ѿ въ Петербургъ. Слѣдъ малко время азъ бѣхъ честитъ да получа отъ 20 Септемврія сѣща тѣхъ години много пріятно извѣстіе чи моѣхъ грамматика на сегашно Вѣлгарско нарѣчіе прегледана извѣстныхъ знатокѣмъ разныхъ Слав. нарѣчій, членъ на Рос. Акад. Александръ Христофоровичъ востокѣвъ. Тое филологъ направилъ на нѣкои статьи Грамматики свои замѣчаніѣхъ, които се заключаватъ съ слѣд. думы:

« Безъ да гледамъ много други мѣста, за кои
« немогъ ся съгласити съ Г. Венелина, но азъ
« намѣрвамъ въ грамматику му много истинно, и
« мысля, че изданіе ей въ свѣтъ ще принесе го-
« лѣма полза на Словянското ѣзыкознаѣніе . »
Тыѣ забѣлѣжки А. Х. Востокова по много ся
относятъ къмъ Высша Филологіѣ, а не къмъ
просто изложеніе грамматическихъ формъ, и, как-
то мысля, подлогъ имъ ѣе то обстоятельство, че
именно въ нѣкои мѣста ми трѣбваше изразитися
по подробно. Слѣдователно това ми ѣе давало
сила направити събствени си забелѣжаніѣхъ
врѣхъ тѣхъ. Но то бы ся оприличило на учена
препириѣхъ, коѣ ми дава поводъ къмъ допълненіе
грамматики. Въ число на тыѣ забелѣжки има и
правы указаніѣхъ на непреглеждане или недописва-
ніе въ слогѣ, кои ся случили отъ брѣзанье въ
преписване имъ на цѣль Фоніантъ.